

Ibiza, land van liefde

Mireille van Hout

Ibiza, land van liefde

Ambo|Anthos
Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten te regelen voor het omslagbeeld van dit boek. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, wordt verzocht zich alsnog tot de uitgever te wenden.

ISBN 978 90 263 3096 4
© 2016 Mireille van Hout
Omslagontwerp Janine Jansen
Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Baukje en Miriam

I

*'Ik vond het volgende: van elke waarheid is het tegendeel
even waarachtig!'*

Siddhartha tegen Govinda

ANNA, 1968

Magical Mystery Tour

Het magere mannetje mist een snijtand, borstelig, zwart haar piekt onder zijn Marokkaanse douanierspet vandaan. *'Hippies, peuh.'*

Anna's hart klopt in haar keel, ongelovig staart ze naar de kleine grenswachter. Dromend van de vrijheid, de verhevenheid van de liefde, en de hasj en de sterren hebben ze er geen seconde aan gedacht dat hun haar te lang kon zijn voor Marokko. De felrode vlag met het groene pentagram wappert in de Noord-Afrikaanse wind. O, Marokko, beloofd land, o, Sesam, open u. Maar de rood-witte slagboom onder de Arabische boog verspert hun onverbiddelijk de doorgang.

Zoveel plannen, zoveel dromen, prachtig zou het worden.

Zelfs Simon, lieve Simon, altijd rustig en grappig en zacht en zo vol *inner peace* dat niets hem van zijn stuk lijkt te brengen, heeft nu boze rode vlekken in zijn nek. *'Comment?'* Met trillende hand houdt hij zijn bordeauxrode paspoort op. *'Ziet u, helemaal in orde, nog meer dan twee jaar geldig. 'C'est pas possible!'*

De douanier monstert Simons lange rossige haar en zijn baard. O, jawel, *non is non* en dit is zeker *possible*. Zijn ogen glijden over de verwassen gele tuniek, Simons houten kralenkettingen achter de openstaande geborduurde kraag. Daarna buigt hij zich weer over Simons paspoort, om met gefronst voorhoofd de foto te bestuderen. Triomfantelijk glimlacht hij. *'Vroeger zag u er netjes uit, meneer.'*

Achter de ronde poort van Tanger slingert de weg de heuvel op, gesluisde vrouwen sloffen naar boven, mannen in witte djellaba's met puntige capuchons maken een praatje, een stoffige mosgroene Simca met op het dak een kooi fladderende kippen haalt een sjokkende ezel in.

'Beste meneer.' Anna veegt het zweet van haar handen af aan haar lange franjerok. *'We... we hebben vier dagen gereden, we komen he-*

lemaal uit Nederland en...' Een andere douanier opent de slagboom voor een stoffige Spaanse Peugeot 203, hij tikt tegen zijn pet. *Bon voyage*, ja, zij wel.

Sofia knippert met haar ogen. 'En waarom mogen zij wel doorrijden?' Haar stem is zacht maar verontwaardigd. Bijna een kop steekt ze boven het mannetje uit, twee lange blonde staarten vallen over haar schouders. '*C'est injuste, monsieur*. We hebben hier vijftienghonderd kilometer voor gereden. Vijftienghonderd, echt waar.'

Wanneer de beambte opkijkt en zijn blik Sofia's grote ogen ontmoet, vergeet hij even zichzelf. Want Sofia's ogen zijn dromerig en jadegroen en laten je verdrinken, ook al is dat volgens haar allemaal nonsens. 'De zwoele meren des doods' noemt Boudewijn ze, en ook deze keer oogsten ze effect. Langzaam zakt de Marokkaanse onderkaak naar beneden. 'U mag er wel in,' piept hij dan tegen Sofia. 'En uw vriendin ook.'

'Dat is fijn.' Sofia springt op en blikt naar Boudewijn en Simon. 'Dan kunnen zij ook mee.'

Even lijkt het mannetje van zijn stuk gebracht. '*Mais non...*' Dan steekt hij sputterend zijn kin in de lucht en rondt zijn borst. '*Pas du tout!*' Hij is heus *désolé*, maar zij begrijpt vast wel dat hij de regels volgt die hem van bovenaf zijn opgelegd. Nietwaar?

'*Mais monsieur...*' probeert Anna dan, 'waarom heeft niemand dit verteld toen we in Tarifa op de boot stapten?' In gedachten zag ze hen al, slenterend over betoverende soeks met slangenbezweerders, bedwelmd door kleuren en geuren van exotische specerijen. Er zou hasj zijn, de beste en de goedkoopste, Boudewijn en zij zouden de liefde bedrijven onder de sterrenhemel van duizend-en-een nacht, mijlenver weg van materialistische bekrompenheid en het namaakgeluk van een betonnen tuindorp. 'We hebben vrienden die al in uw land zijn,' vervolgt ze dan. 'Zij verwachten ons, ze wachten ons op... en deze jongens hier... zij zijn...'

De man perst zijn lippen op elkaar. Haar Frans is nog horkeriger dan anders. Deze jongens zijn... ja, wat? *Les garçons sont très sympathiques? Papa fume une pipe?*

Anna haalt diep adem en kijkt naar Boudewijn, die nog steeds

groen ziet van de overtocht op zee. *Ce garçon est malade et je l'aime beaucoup?* 'De jongens zijn...' Haar stem schiet uit. '... heel aardig, echt waar.'

Inderdaad.

Vijfentwintighonderd kilometer in een oude Citroën-bus: regen en storm lieten in België alle ramen beslaan, zonder sneeuwkettingen slipten ze langs besneeuwde Pyreneese ravijnen, en sinds gisteren brandde er een zon die de was van Icarus' vleugels en de skaileren autostoelen deed smelten. Al bij Orléans hadden ze hun stuff erdoorheen gerookt. Maar dat gingen ze goedmaken met de kif van het Rif, *oe la la la* voor de mythische high, *vive le Maroc!* Iedere kilometer zuidelijker nam de magie toe.

De man snoeft. 'De dames zijn welkom, maar heren met lang haar niet.'

Zacht stoot Anna Boudewijn aan, die nog steeds zeeziek tegen het portier van de bus leunt. 'Lief...' probeert ze. 'Boudewijn...' Zijn gezicht is bleek en zweterig als een brandende doopkaars. Tot zijn laatste restje gal heeft hij in de woeste golven van de Straat van Gibraltar gekotst. 'Overtuig jij Bromsnor hier eens,' zegt Anna zacht. 'Sorry, maar jij bent de enige die werkelijk goed Frans spreekt.' Want van hen vieren is Boudewijn de enige die Sartre en Camus in het Frans las.

Opgeschrikt strijkt hij zijn haar uit zijn gezicht. 'Shit, shit... ja, je hebt gelijk.'

Voor ze vanochtend op de boot naar Tanger stapten, heeft Boudewijn hen nog gewaarschuwd: 'Over enkele minuten word ik vermoedelijk onwel. Maar maak je geen zorgen, laat mij maar kalmpjes naar de horizon turen en vomeren.'

'Vomeren?' vroeg Sofia. 'Boud, is dat wat ik denk dat het is?' Nog voor de haven uit het zicht verdween, vomerde Boudewijn over een stinkende bok.

Boudewijn slikt. Hij recht zijn rug, zet een stap naar voren en plant zijn voeten naast elkaar op de grond. 'Mijn allerbeste heer.' Boudewijn kan aardig acteren en deze rol speelt hij met verve. Ondanks zijn lange, klitterige haar herkent Anna opeens zijn vader in hem, de eigenaar van de steenkoolmijnen waaraan zijn zoon zo'n

bloedhekel heeft. Welwillend knikt Boudewijn de man toe. ‘Mag ik eerst zeggen dat wij begrijpen dat u uw functie natuurlijk volledig naar eer en geweten vervult. En meneer, dat doet u uitstekend, daar doen wij niets aan af. Maar wij hebben een lange reis gemaakt en ons verheugd op de schoonheid van uw prachtige land. Marokko, land van cultuur, land van geschiedenis! Mijn beste man, beeld u zich in: het is toch vreselijk als zoiets futiels als de lengte van een haardracht een beletsel vormt uw schone land te bezoeken?’

De ogen van de douanier vernauwen zich, argwanend kijkt hij op naar Boudewijn.

‘Fez, Marrakesh,’ gaat Boudewijn verder, ‘de watervallen bij Ouzoud, Volubilis, het oude Romeinse centrum, de Marokkaanse keuken: welk een schril contrast met het grauwe noorden van Europa!’ Boudewijn heeft zich duidelijk in de materie heeft verdiept, Anna heeft nog nooit van die watervallen gehoord. ‘Wij hebben groot respect voor uw cultuur. Sterker nog, wij willen niets liever dan uw land aanschouwen. Om eenmaal terug in ons eigen arme land onze belevenissen te delen met landgenoten, zodat ook zij vol lof over u zullen spreken.’

In gedachten hoort Anna de enthousiaste loftuitingen die hun ten deel zullen vallen als ze terug in Nijmegen de stickies Marokkaanse kif doorgeven.

‘Humpf,’ snuift de douanier terwijl hij Boudewijn in zich opneemt alsof het een uitheemse diersoort betreft. Boudewijns lange zwarte haar valt tot over zijn schouders, zijn blauwe ogen staan zelfverzekerd. Hij draagt een verschoten roze T-shirt met een bruin leren gilet, om zijn hals een rafelig blauw sjaaltje. Armbanden om beide polsen, afgetrapte lichtbruine laarzen met hoge hak.

‘Zorgt zoiets triviaals als de lengte van ons haar ervoor dat wij niet in deze schoonheid kunnen delen? Nee, meneer, natuurlijk niet!’

De kleine ogen van de douanier glijden van Boudewijn naar Simon zonder te knippen. Met zijn vingers beeldt hij een schaar uit. ‘U kunt uw haar afknippen: alles in één keer opgelost.’

Simon en Boudewijn wisselen een blik. ‘Afknippen? Maar nee, mijn beste man, dat is gekheid, ons haar is een detail, een trivialiteit die...’

'Bon. *Ça suffit!*' Nijdig gebaart de douanier dat ze de auto moeten keren. Schorriemorrie is niet welkom, alleen *les mademoiselles*. 'U beiden mag er niet in! *C'est tout. Au revoir.*'

ANNA, 1968, EERDER

Wild Thing

Al maanden droomden ze ervan. ‘Het kan anders, het kan beter,’ mijmerde Sofia. ‘Laten we samen een reis maken, een magische reis. We liften naar Parijs en vandaar door naar Marokko, Essaouira.’

‘Wij samen?’ vroeg Anna dan. ‘Met z’n tweeën?’

‘Natuurlijk,’ was dan Sofia’s antwoord, ‘het lijkt me geweldig om dat met jou te doen. Alleen met jou.’

En dan fantaseerden ze, zij aan zij blowend op Sofia’s tweepersonsmatras dat bijna haar hele studentenkamertje besloeg, over hoe ze zouden vertrekken uit het materialistische schijnparadijs, over dat zij nooit, maar dan ook nooit loonslaven werden; weg zouden zij vliegen, burgerlijkheid en lelijkheid achter zich latend. Zo veel plekken op aarde waar het bruiste, waar mensen samenkwamen om de liefde en de vrijheid te vieren. Vanuit San Francisco stroomden de ideeën de wereld over, naar Amsterdam, Londen, Parijs. Mystieke werelden zouden ze ontdekken, terugkeren naar de natuur, de vrije liefde beleven, weg van de oude zuilen en de strijd om de gouden kalveren van het kapitalisme. Ze hoorden mensen uit: over Tanger, over Diabat bij Essaouira, over de kunstenaars op Ibiza, de Magic Bus die je regelde in de Pudding Shop in Istanbul en die je vervolgens door Perzië reed, naar Afghanistan en dan helemaal naar Goa of Kathmandu. Maar hun mijmeringen bleven als een trip naar de maan, iets wat ze nooit echt zouden doen: verder dan Magies Centrum Amsterdam liften ze niet.

Boudewijn was het zetje dat Anna nodig had. Boudewijn, op wie ze al sinds haar dertiende verliefd was. Voor Sofia was het anders, zonder aarzeling zou zij samen met Anna en een plunjezak langs de snelweg zijn gaan staan, op naar Marokko.

Sofia en Anna kenden elkaar al sinds de eerste klas van de meisjesschool in het dorp aan de Maas. Anna was de dochter van de boek-

houder die getrouwd was met de bakkersdochter, wier bruine vlechten hij vroeger in de inktpot had gedoopt. Haar familie woonde al zeker drie generaties in het dorp.

Sofia heette toen nog Elena-Sofia. Ze was de dochter van de notaris, 'buitendorps' en protestant, iets wat in hun dorp zo ongeveer gelijk stond aan buitenaards. Dat gold overigens ook voor die dubbele voornaam, haar ouders zouden het wel 'hoog in de kop' hebben, want bij hen heetten de meisjes gewoon Mien of Nel of Toos.

Vanaf de eerste dag vond Anna haar geweldig. Elena-Sofia's blonde haar was twee keer zo lang als dat van de andere meisjes, haar schoenen hadden gouden gespen en waren van zwart lakleer, haar ogen groen en ondoorgroendelijk. Terwijl de andere meisjes Elena-Sofia uitlachten omdat ze praatte als de koningin, werden Anna en zij voor elkaar het zusje dat ze nooit hadden gehad. 'Je mag me best Sofie of Soof noemen. Maar alleen jij, hoor.'

'Maar...' zo had Anna geantwoord, 'Elena-Sofia is... alsof je een liedje zingt.' Melodius was het, zes lettergrepen, geen naam op de wereld die beter paste bij dit bijzondere meisje dat haar nieuwe vriendin was. Het zou nog een paar jaar duren voor Anna overging op de verkorte versie van haar naam.

Voorzichtig had Elena-Sofia met het zakmes van haar vader een sneetje in de binnenkant van Anna's arm gemaakt. 'Sorry...' Bijtend op haar lip staarde ze naar de druppel bloed die langzaam over Anna's bleke huid naar beneden gleed. 'Ik hoop dat het geen pijn doet.'

'Maar ik wil juist dat het pijn doet,' antwoordde Anna. 'Snij nog maar een stukje verder.'

Elena-Sofia's ogen werden groot.

Vastbesloten keek Anna haar aan. 'Pas als het pijn doet, is het echt. Anders is het geen liefde.'

Aarzelend zette Elena-Sofia het mes opnieuw op Anna's huid.

'Ja, een beetje dieper en langer,' spoorde Anna haar aan terwijl ze in haar eigen arm kneep, zodat er naast het mes opnieuw bloed uit het wondje sijpelde. 'En dan doe ik het zo meteen bij jou.'

Toen ze even later hun armen tegen elkaar drukten zodat het bloed zich vlekkerig over hun huid verspreidde, pakte Anna Elena-Sofia's hand. 'Nu horen we bij elkaar.'

Elena-Sofia knikte. Ze zag een beetje wit, misschien omdat ze misselijk was vanwege het wondje op haar arm. Maar ze glimlachte en gaf Anna een kus op de wang. ‘Voor altijd.’

In de hoop dat er een litteken achterbleef, krabden ze allebei het korstje steeds opnieuw open. Als je goed keek, zag je later inderdaad bij beiden een wit langgerekt plekje op de arm waar nooit haartjes zouden groeien.

Allebei waren ze toen nog enig kind, al zou Elena-Sofia jaren later nog een heus babybroertje krijgen.

Behalve in de weekeindes en zomervakanties, waarin Elena-Sofia met haar familie een keer zelfs helemaal naar Italië ging, waren ze geen dag gescheiden. De meeste tijd brachten de meisjes door bij Anna, want bij Elena-Sofia transformeerde de grillige verhouding tussen haar ouders de notariële villa regelmatig tot een mijnenveld. Tijdens de periodes dat de notaris en zijn vrouw in pais en vree leefden, kwam Anna er echter graag, want ze hadden telefoon en later zelfs televisie. Anna was gefascineerd door Elena-Sofia’s chique, wereldvreemde moeder. Dromerig hing ze rond in het huis in lange zijden kaftans met Chinees bloemmotief, ze rookte sigaretten in ivoeren pijpjes en vroeg hen uit over hun dag, om daarna te verzuchten dat ze hen mee zou nemen naar het toneel en het ballet, wat ze nooit deed.

Na de lagere school volgde de hbs. Terwijl ze in lange slierten met dorpskinderen naar scholen in het naburige stadje fietsten, kruisten ze groepjes uit andere plaatsen. Voor het eerst zag Anna Boudewijn. Twee klassen hoger dan zij, op het gymnasium. Anna was het kleine meisje met het smalle jongenslijf, hij de onbereikbare mooie jongen met het donkere haar en de donkerblauwe mysterieuze en omfloerste ogen. (Dat ‘omfloerst’ had ze uit een boek, misschien *Zomerzothed*, maar dat wist ze niet zeker). Dat Anna verliefd werd, vond Elena-Sofia verwarrend. ‘Hij is vast aardig, maar wil je dan met hem zoenen? Weet je dat ze dat met de tong doen?’

Boudewijn stopte zijn schoolboeken niet in een lelijke boekentas maar in een nonchalante legergroene pukkell, iets wat niet alleen voor Anna maar ook voor Elena-Sofia het begeerlijke toonbeeld vormde van opstand en rebellie. Dit was iemand die wist van de

hoed en de rand, een jongen van de wereld, al vergaf Elena-Sofia hem niet dat hij wat zelfingenomen was. In tegenstelling tot Anna, die diep in haar hart hield van zijn arrogantie. Fietsend in weer en wind, op de zwarte doortrapper die nog van haar moeder was geweest, sloeg ze hem bedeesd gade. Ze kladderde zijn naam in haar Rijam-agenda en tekende er rode en roze en gele bloemetjes omheen. Toen ze in de vierde zat, wist hij eindelijk haar naam en groetten ze elkaar, iets wat in Anna's geval gepaard ging met rode wangen en hartenpijn.

'Hoi...'

'Anna, hertje! Ga je zuster Odilia weer gek maken?'

'Ja, nee... dag!'

Na de zomervakantie bleek hij vertrokken naar een studentenkamer in een stad waarvan ze droomde ook ooit te wonen. Pas jaren later kruisten hun wegen zich opnieuw in Nijmegen tijdens een discussieavond in de villa aan de Van Schaeck Mathonsingel van studentenvereniging Diogenes. De boel was daar toen nog niet hippie. Niemand trouwens, dat kwam daarna.

Anna had Boudewijn in de tussentijd niet gezien, via via hoorde ze over hem. Ondanks haar vele vriendjes had ze haar oren gespitst zodra zijn naam ergens viel. Boudewijn had wat Nederlands gestudeerd, een beetje Frans, een beetje Kunstacademie, maakte schilderen, schreef poëzie en had vriendinnen bij de vleet. Anna zelf zat ondertussen net op de Sociale Academie en experimenteerde met vriendjes, het existentialisme en een Françoise Hardy-kapsel. Elena-Sofia stelde zich inmiddels overal voor als Sofia, Sofie of Soof, en ook Anna vond die dubbele naam nu inderdaad wat overdreven en ging over op de kortere versie.

Zonder daar ook maar enigszins haar best voor te doen, had de nieuwe Sofia de oogopslag van een superstoot ontwikkeld. Met desinteresse versleet ze het ene na het andere vriendje en met al even weinig animo begon ze na de kweekschool en een verpleegstersopleiding aan een derde studie, iets met steno en typen wat ze zo mogelijk nog belachelijker vond dan de studies die ze ervóór had afgekapt. Maar zolang ze studeerde kreeg ze een toelage van haar vader, en bovendien ging ze ooit gewoon Italiaans, Russisch of Chinees stude-

ren, heel romantisch, maar daarvoor moest ze eerst nog staatsexamen gymnasium doen en dat was wel een boel gedoe.

Toen Elena-Sofia, die nu dus Sophie of Soof heette, en Anna het rokerige zaaltje bij Diogenes binnentraden, was de discussieavond al begonnen. Het ging over de revolutie en Cuba en Che Guevara. 'Che...' fluisterde Sofia. 'Interessant.' Nonchalant leunden ze tegen de muur en lieten hun ogen over het gezelschap glijden alsof dit dagelijkse kost voor hen was.

De volgende spreker werd aangekondigd, en terwijl de jongen na een kort applaus voor het publiek zijn verhaal begon, stakte Anna's adem. Haar vingers grepen die van Sofia.

'Boudewijn...' fluisterden ze tegelijkertijd.

Daar stond hij.

Anna's grote liefde, betogend over de *guerrilla warfare* van Guevara. Helemaal in het zwart, een coltrui en een broek die om zijn slanke heupen spande, zijn zwarte krullen toen al net iets te lang. Fraaie handen, de trek bij zijn mondhoek alsof hij niets helemaal serieus nam, de blauwe ogen met de volle wimpers die ze op haar dertiende al zo mysterieus vond. Het uiterlijk van een dichter, zo dacht ze, al had ze geen idee hoe een dichter eruit hoorde te zien. Dat hij een hele trits aan vriendinnen had, begreep ze volledig. Ontspannen stond hij daar, sigaret in de hand, het volwassen mannenlichaam als een nieuwe jas die hem fantastisch paste.

Even dacht ze dat het Sofia's vingers waren die trilden. Maar zij was het zelf, zij trilde zo. 'En je vindt hem nog steeds leuk,' fluisterde Sofia. Het was geen vraag maar een constatering.

Zwijgend knikte Anna. Terwijl haar hart op hol sloeg, gleden haar handen over haar zwarte jurkje. Zou hij haar zien, achter in de zaal? Als hij al iemand opmerkte, zou het Sofia zijn, mooi, blond en lang.

'O, hij ziet je,' murmelde Sofia alsof ze de vraag hardop had gesteld. 'Geef hem nog drie tellen. Je ziet er prachtig uit.'

'Echt?'

'Je bent de mooiste van allemaal.'

Dat was niet waar, de mooiste was altijd Sofia, maar het had geen zin om dat tegen te werpen. Bovendien wist Anna ook wel dat ze er

aardig uitzag. Op het toilet had ze zichzelf nog geïnspecteerd: de pony sluik tot net boven haar ogen, de eyeliner in twee puntige je-ne-sais-quoi streepjes. Ze bad dat de verhoudingen veranderd waren en hij haar niet meer naar zuster Odilia zou vragen.

Terwijl Boudewijn zijn verhaal uiteenzette, staken Sofia en zij een sigaret op, hun rol spelend van sensuele, intellectuele meisjes die ietwat verveeld tegen een muur hingen. Langzaam liet Anna de rook uit haar mond ontsnappen. Eén elleboog tegen de muur, het hoofd ietsje schuin in de nek.

Boudewijns stem haperde. Met zijn mond licht geopend staarde hij over het veertigkoppige publiek naar hen. Anna hield haar adem in.

Anna? mimedde hij toen. *Anna?*

Haar lichaam tintelde.

Iedereen draaide zich om en volgde zijn blik, alle ogen op haar gericht. Even was het helemaal stil. Sofia kneepte in haar hand. Zie je wel.

Toen glimlachte hij. 'Wauw, een fata morgana uit het verleden. Anna van Keent, drink je straks een pilsje met me?'

'Ja, hoor,' antwoordde ze achteloos. Haar hand gleed uit Sofia's vingers.

'Zorg dat hij geen kind bij je maakt,' zei Sofia even later, en ze streek zacht met haar vinger over Anna's bovenarm.

'Natuurlijk let ik daar op,' antwoordde Anna bits, verbaasd en wat geërgerd over Sofia's opmerking.

Vele pilsjes later nam Boudewijn Anna mee naar een studentenkamer vol boeken, lege bierflesjes en mandarijnenschillen boven de bakker in de Sint Annastraat. 'O, Sint Anna, eindelijk thuis,' zei hij terwijl Anna haar jurkje over haar heupen schoof. 'God, wat ben je sexy.' In zijn kamer rook het naar pasgebakken brood en volle asbakken. Terwijl Albert Camus hen met een sigaret in de mond vanaf zijn poster aan de muur aanstaarde, liefskoosden zij elkaar op een bed dat zeker een maand niet verschoond was.

De volgende dag, juist terwijl Anna besloot Boudewijn nooit te vertellen dat ze tot gisteren nog maagd was geweest, ging de bel. 'Boudewijn, doe open!' klonk het door de deur heen.

Op de stoep stond zijn vriend Simon die Anna niet eerder ontmoet had. 'Zet de radio aan: ze hebben Kennedy vermoord!'

Kennedy versterkte hun verbondenheid. Niet dat ze het met hem eens waren geweest (Varkensbaai, Vietnam!), maar hun gesprekken over deze aanslag schepten een schijnbare diepgang. Natuurlijk bleef ze nog een nacht, de schok was te groot, dit moesten ze delen.

Ook toen het nieuws over Kennedy van de voorpagina's verdween, bleef Anna bij Boudewijn. Hoe kon het ook anders, in een straat met haar naam? Sint Anna, sint Anna, fluisterde hij als ze vreeën, als hij haar borsten likte. Maar nog vaker noemde hij haar hertje, 'klein en tenger, met je rumkleurige ogen om in te verzuipen'.

Ze dankten God en het universum voor de NVSH en de condooms, een halfjaar waren ze niet van elkaar weg te slaan. Vrienden werden gek van hen, zo'n bourgeoisverkering had niemand achter hen gezocht. Zelfs Sofia, die Anna zelden bekritiseerde, keek haar met een meewarige blik aan: 'Wil de ware Anna nu opstaan?'

Uiteindelijk werd het ook Boudewijn te veel. Op een van de eerste mooie lentedagen van het jaar, waarop de stad zich opgelucht van haar zware jas ontdoed om met het leven en de liefde te flirten, maakte hij het uit.

'Dit is te veel, Anna. Of misschien wel te weinig. Ik moet mijn vrijheid terug.' Met een vermorzeld hart trok ze zich maandenlang terug in haar studentenkamer tot de herfstblaadjes van de bomen waaiden, zwelgend, rokend en drinkend van de rode wijn met dat witte etiket en het groene chateau, want dat was de goedkoopste van de Végé. Ondanks al haar verdriet, genoot iets in haar binnenste van het diepe leed; ware hartstocht deed immers pijn, anders was het geen liefde.

Bijna vier jaar en vele petieterige vrijages en liefdes later (geen enkele zo groots en meeslepend als haar eerste) belandde Anna bij toeval op hetzelfde oudjaarsfeest als Boudewijn. De coltrui had hij ingehuuld voor een tuniek, zijn haar was inmiddels net zo lang als het hare.

'Godverdomme, Anna, jij.'

'Ja.' Ze glimlachte. 'Wie anders?'

'Misschien wel niemand.'